Taxa poștală plătită in numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No. 120428/939

No. 62 JEAN DE LA HIRE 4 Lei

Cei trei cercetași

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SAPTAMANAL SAMBATA

Aventura din Londra

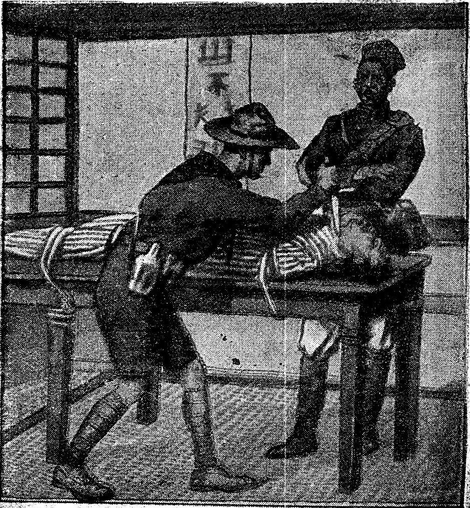

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREȘTI

Cărţi apărute

în editura ziarului „Universul"

	Lei
Almanahul rev. „Universul Copiilor" pe 1931, 1932 şi 1933	25
Calendarul ziarului „Universul" pe 1931, 1932 şi 1933	40
In alte ţări, de **M. Beza**	60
Pe Argeşel, de **I. Boteni**	30
Trecute vieţii de doamne şi domniţe, de **C. Gane**	180
Din viaţa familiei I. C. Brătianu, de **Sabina Cantacuzino**	100
Diverse impresii şi aminitiri, de **A. Suchianu**	40
Dobrogea, de **Romulus Seişeanu**	50
Domnişoara Celina, de **I. Greculescu**	30
D-l Iorga are haz, de **Al. Cazaban**	25
Ducele (Mussolini), de **Margheritte Sarfatti**	30
Doamna e geloasă, de **C. Cosco**	50
Evanghelia Luca, de **Pr. I. Mihălcescu**	8
Fabule, de **V. Militaru**	40
Fazele Ministeriale în România, de **D-tru Costescu**	30
Femeea de eri şi de mâine, de **Alfred Schirokauer**	30
Segălică. Filme, de **M. Mora**	30
Filme din Jo Man Fu, de **Don José**	30
In America pt. cauza Românească, de **V. Stoica**	10
Istoria Ţării Mele, de **M. Negru** şi **I. Tassu**	20
Iubire de pierzanie, de **Camillo Castello Branco**, traducere de **Popescu-Telega**	20
La Ureche, de **N. Kiriţescu** şi **Vlădoianu**	30
Legea Conversiunii, de **V. Potârcă**	100
Legea electorală	6
Legea Monopolului spirtului şi băuturilor spirtoase	20
Lupta pt. înfrângerea prostituţiei, de **R. Anselme**	10
Niţă Pitpalac cu Famelia în Europa, de **C. Cosco**	30
Niţă Pitpalac la Karlisbad, de **C. Cosco**	40
Noile Uniforme	30
Noul Regim Jugoslav, de **Iulian M. Peter**	150
Povestea lui Ţuguilă vol. I, de **M. Negru**	8
„ „ „ „ II, de „ „	8
„ „ „ „ III, de „ „	10
Poveşti pentru copii, de **Emil Păsculescu-Orlea**	36
Povestea Vulpoiului şiret, de **E. Boureanul**	50
Principesa Tarakanova	10
S. S. S. R., despre Uniunea Sovietică, de **Ion Inculeţ**	30
Tainele Labirintului, trad. **Vivalda**	30
Vieţi Sdrobite, de **V. Demetrius**	15

BIBLIOTECA PURCĂREA EMIL PERSONALĂ

BIBLIOTECA PURCĂREA EMIL PERSONALĂ

AVENTURA DIN LONDRA

CAPITOLUL I

CAPTURAREA TRADATORULUI

— Să rezumăm puţin situaţia, — zise Marius: Ne găsim pe bordul aeronavei Vulturul Alb, condus de inginerul Ravizza, inventatorul ei.

„Acum suntem la şase mii de metri deasupra Tokiului.

„Când se va înopta, Vulturul Alb se va lăsa pe pământ, de oarece noi ne-am luat sarcina să liberăm pe domnişoara Ginevra, fica inginerului Ravizza, prizonieră în vila Spinilor, într'o suburbie nord-est din Tokio, răpită de japonezul Yan-Si.

„Acesta, în afară de fica sa, furase inginerului, care îl salvase de la moarte, planurile Vulturului Alb, care era un secret personal al lui Ravizza care îl păstra pentru patria sa; japonezul construise o aeronavă identică pe care o numise Vulturul Negru.

„Acesta fusese distrusă de noi, ca şi celelalte două aflate în construcţie în şantierele din Ko Sima şi planurile erau acum iar în mâinile noastre.

„Nu ne mai rămâne altceva decât să liberăm pe Ginevra şi să pedepsim pe trădător.

Până atunci cei patru tineri făcură preparativele pentru dramatica escursiune.

Când nacela, care ducea pasagerii pe pământ, îi depuse jos, ea fu trasă sus şi dispăru împreună cu aeronava

Cei trei cercetaşi şi Zomba priviră împrejur.

Erau într'un câmp izolat.

Luminile Tokiului erau departe.

Dealungul unei străzi, pe stânga, se vedeau nişte becuri de gaz, care pâlpâiau în întuneric; pe dreapta, se vedea o masă întunecoasă, probabil vila care, după indicaţiile avute, trebuia să se găsească acolo.

Aveau un punct de reper precis: gardul de fier care înconjura grădina avea bare de fier cu extremităţile în formă de crini cu trei ramuri; era unicul gard de forma aceasta din Tokio.

Se ridicară până la gard şi putură să-i constate structura.

— Asta este. Dar cum intrăm?

Făcură înconjurul zidului care se întindea pe sute de metri. Era foarte înalt.

De cele două părţi ale intrării erau două pavilioane, dintre care unul avea o fereastră luminată.

— Acolo e cineva care păzeşte — observă Jean Bart.

— Aş fi de părere — sugeră Marius — să sărim gardul pe partea laterală.

Fu o faptă temerară, de oare ce gardul era foarte înalt şi fiarele ascuţite.

Dar pe spinarea lui Zomba reuşiră să sară în curte. Negrul reuşi să sară singur graţie extraordinarei sale agilităţi.

Vila părea nepăzită. Nici o lumină la ferestre, nici un sgomot în interior.

Tinerii cu paşi uşori ajunseră lângă casă. O examinară.

Se ajungea la uşa principală pe câteva trepte; la dreapta şi la stânga acestora, două ferestre. La primul etaj, care era de altfel singurul, trei ferestre; două în lături şi una deasupra intrării.

Cu prudenţă, făcură înconjurul vilei şi constatară că totul era închis şi nu s'ar fi putut ajunge fără efracţie.

Marius avu o idee.

Privi spre acoperiş.

Coşurile se profilau în negru pe cerul înstelat. Cercetaşul îşi desprinse laţu ce-l purta la brâu şi îl aruncă pe după coş, de care se înfăşură de câteva ori.

Trase ca să se asigure că e bine prins.

Murmură:

— Mă cațăr sus să văd dacă nu cumva mă pot introduce pe vre-o ferestruică din pod.

Fără să mai aștepte răspuns începu să se suie.

Cum era bun gimnastic, ajunse repede sus.

Acolo văzu, lucind la lumina stelelor o ferestruică, pe care constată cu bucurie că era deschisă.

Trecu mâna în interior, ridică bara de fier care ținea geamul ridicat și privi înăuntru.

Văzu că ar fi putut foarte bine intra; se aplecă pe acoperiș și făcu semn tovarășilor să vină sus.

Unul după altul ajunseră sus. Toți patru, când fură în pod, unde erau o mulțime de obiecte de tot soiul (era o cameră de debaras) descoperiră un chepeng.

Prinseră inelul care servea de tras acel capac și văzură o scară ce cobora în întuneric.

— Jean Bart — murmură Raimondo — aprinde lampa electrică și coboră. Noi te urmăm.

Așa făcură.

După vre-o douăzeci de trepte, ajunseră pe un coridor lung.

Stătură să asculte.

Nici un sgomot.

Pe coridor răspundeau mai multe uși.

Zomba care avea auzul foarte fin, avea aerul ca aude ceva.

Șopti încet de tot:

— E cineva care sforăie acolo!

Intr'adevăr, apropiindu-se de ușe, pe dreapta, percepura un fel de sforăit de om care dormea. După o clipă de consultare, cei patru Italieni luară o hotărâre.

Raimondo și Marius se așezară de fiecare parte cu revolverele în mână; Jean Bart la stânga cu lampa.

Zomba, asvârlindu-se cu toată masa corpului său uriaș, în ușe o scoase intr'o clipă din țâțâni.

Lampa lumină un pat pe care un om se ridicase pe jumătate, cu figura îngrozită.

Intr'o clipă i se puse călus la gură și cătușe la mâini.

Raimondo aprinse lumina. Constatară cu bucurie că individul din pat, corespundea cu semnalmentele lui Yan-Si.

Acesta rotea înspăimântat ochii și părea furios.

— Ești Yan-Si — îl apostrofă Raimondo. — Imbracă-te. La cea mai mică împotrivire îți sburăm creerii.

„Tu, Marius, ține-l sub observație".

Japonezul, văzu că nu e glumă și se îmbrăcă în grabă.

Cât i se scoase cătușele, avu țeava revolverului lipită de tâmplă.

Apoi i se puse din nou cătușele, legându-i-se și picioarele cu o frânghie.

Raimondo continuă :

— Te avertizez că situația se rezumă la această dilemă: ori vorbești, ori te ucidem.

Yan-Si, nu făcu nici un gest.

— Ai pus stăpânire de domnișoara Ginevra. Viața ta va plăti pe a ei.

Unde e ?

Yan-Si înălță capul și răspunse greu prin călușul slăbit.

— Faceți ce vreți dar nu veți afla nimic de la mine.

— Foarte bine! — zise Marius. Cel puțin știm ce avem de făcut. Vom căuta singuri fata și tatăl său va hotărî ce pedeapsă merită acest ticălos.

In timp ce Zomba supraveghea pe prizonier, cercetașii scotociră toată casa cu revolverele în mână.

Sunară zidurile și podelele spre a găsi ascunzători, vizitară cu amănuntul totul.

In casă nu era absolut nimeni.

— Să nu zăbovim în casa asta suspectă — observă Marius. — In tăcerea aceasta, miros un pericol. Avem pe inamic în mână; să ne suim pe bord; tatăl Ginevrei va ști să găsească mijlocul să deslege limba viperei acesteia !

Când Yan-Si, în fața căruia vorbiră, auzi aceste cuvinte, tresări, dar nu deschise gura.

Raimondo ordonă lui Zomba.

— Ia pe acest ticălos în spate și aidem !

Negrul îl aruncă ca pe un sac pe umeri.

Făcură fără nici un incident acelaș drum ca la venire, ceva mai greu din cauza prizonierului, dar isbutiră

In pas alergător sosiră la locul convenit

Raimondo lansă o rachetă care era semnalul de înapoiere.

La acel semnal, aeronava care era invizibilă, sus, se apropie până la treizeci de metri, dădu drumul la nacelă și trase sus cei cinci oameni.

După câteva minute, cei trei cercetași erau în fața lui Ravizza care întrebă îngrijorat de ce nu aduseseră și pe Ginevra.

Zomba se oprise într'o cameră alăturată prizonierului și aștepta să fie chemat.

Raimondo informă pe Ravizza de peripețiile escursiunii.

— Dacă aș fi fost eu însărcinat să-l fac să vorbească — mormăi Bontempi care era de față — știam eu să-i descleștez dinții ticălosului...

Inginerul făcu un semn de tăcere și se adânci câteva clipe în gânduri...

* * *

CAPITOLUL II

INTEROGATORUL LUI YAN-SI

În cele din urmă, Ravizza se hotărî.

Ordonă ca prizonierul să-i fie adus.

Acesta nu putea face decât pași mici, deoarece avea picioarele legate cu frânghie. Intră cu doi marinari care îl țineau de brațe, înarmați până în dinți.

Ravizza îl privi cu severitate. Trădătorul suportă privirea cu temeritate.

Interogatorul începu imediat.

— Cred că știi — zise inginerul — de ce ești acuzat?

— Nu neg nimic — răspunse arogant japonezul.

Marius se silea să se stăpânească.

— Ce ai de spus pentru a te apăra?

— Nimic.

— Nu te aperi? Nu ai nici o scuză? Nu ai nici o remușcare de infamiile săvârșite?

— Absolut de loc. Am făcut totul pentru gloria Japoniei!

— Tot pentru gloria Japoniei ai răpit o fată nevinovată de lângă tatăl ei?

— Nu e vorba de asta! Vorbesc de Vulturul Negru. Și de depozitele distruse de mine.

— Nu! Nu vorbesc eu de astea! Depozitele le voi reface și eu am nimicit Vulturul Negru!

Yan-Si trebue că ignora acest lucru.

Avu un zâmbet diabolic.

— Iți închipui d-ta acest lucru!

— Nu crezi că Vulturul Negru e distrus?

— Vezi bine, de vreme ce inginerul Noru construeste încă două,

Ravizza ridică din umeri.

— Te informez — zise cu răceală — ca şantierele din Ko-Sima au fost distruse sub ochii mei. Inginerul Noru este prizonierul meu, ca şi tine, cu soţia şi fica lui. Sunt stăpân pe situaţie!

Yan-Si avu un moment de slăbiciune. Aceste ştiri îl loviseră ca o măciucă. Păzitorii lui trebuiră să-l susţină şi să-l aşeze pe un scaun.

Când ridică capul, după câteva minute, ochii săi nu mai exprimău aroganţa şi o imensă deprimare şi o furie surdă

Era învins?

Ravizza, cunoscând perfidia omului urma:

— Considerând ca o suficientă pedeapsă distrugerea tuturor planurilor tale, îţi dăruesc viaţa cu două condiiţuni. Prima, este să-ţi stabileşti locuinţa unde voi vrea eu, supraveghiat cum voi dori eu.

„Vei sta acolo cu complicele tău inginerul şi cu familia sa. Te avertizez însă că orice tentativă de evadare, va fi şi imposibilă şi periculoasă.

—Primesc! — răspunse după un minut Japonezul. Alta?

— Imi vei spune imediat unde e fica mea şi îmi vei da ajutorul necesar spre a o găsi. Primeşti?

Yan-Si, auzind aceste vorbe, se întunecă.

Privirile sale luară insolenţa de la început.

— Nu!

Ravizza se făcu palid.

— Dar asta înseamnă moartea, ştii?

— N'ai decât. Dar când voi fi mort nimeni nu-ţi va putea spune unde este Ginevra!

Trădătorul avu un rictus diabolic. Cercetaşii făcură o sforţare să se reţină.

Yan-Si care simţi că câştigă teren. Voia să sfideze pe toţi.

— Acum că aţi spus condiţiile voastre. vi le voi spune pe ale mele.

Ravizza tremura dar se ţin[illegible]

— Vorbeşte! — zise as[illegible]

— Ei bine... în ziua când îți vei regăsi fica, va trebui să eși din Vulturul Alb, cu tot echipajul fără să iei nimic cu d-ta. Aeronava îmi va servi mie sau cui voi găsi eu de cuviință...

Inginerul zise:

— Altceva nimic?

— Nimic.

—Poate vrei să vinzi aeronava unei națiuni dușmane țării mele?

— E treaba mea!

Pietro Ravizza se întoarse către cei doi gardieni:

— Conduceți prizonierul în celulă. Dacă peste cinci minute nu se hotărăște să vorbească, îi sburați creerii, fără să mă mai întrebați.

Yan-Si păru impresionat de această hotărîre neașteptată. Gardienii îl traseră afară.

După cinci minute îl aduseră înapoi.

— Yan-Si, ești hotărît să vorbești?

— Da!

— Iți reamintești condițiile mele?

— Da.

— Unde e Ginevra?

— La Londra. La doctorul Todo, în Roving Street 289.

Ravizza notă adresa.

— E o casă izolată?

— Da, cu o grădiniță în față.

— Servitori?

— Un om, o femee și Floare de Lotus.

— Bine. Viața ta depinde de sinceritatea informațiilor ce le-ai dat și de ce va face doctorul Todo.

Japonezul fu condus în celulă.

— Bontempi! — strigă inginerul — la Londra! cu cea mai mare repeziciune!

Vulturul Alb, la zece mii de metri înălțime, sbură spre Londra cu 350 kilometri pe oră.

CAPITOLUL III

CASA DIN LONDRA

In aeronavă, printre altele era și un mic automobil, foarte rezistent, care adusese lui Ravizza mari servicii, în escursiile sale pe pământ, necesare în viața sa atât de ciudată.

Acest automobil fu scoborât de pe Vulturul Alb cu ajutorul unui scripete special, în el luând loc cei trei cercetași cu Ravizza care cunoștea destul de bine împrejurimile Londrei.

Bontempi, secundul, care rămânea pe bordul aeronavei, primi ordinul să vină în noaptea următoare în acelaș loc și, între timp să se sue sus de tot spre a rămâne invizibil celor de jos.

Petro Ravizza conducea automobilul care mergea cu nouăzeci de kilometri pe oră.

Acest automobil special, avea un motor electric inventat de inginer și putea atinge și o sută optzeci kilometri pe oră.

Nu avea obicinuitele pneumatice ci niște roți elastice de un sistem necunoscut și datorit ingeniozității inventive și științei mecanice a lui Bontempi.

Trebui o oră și douăzeci de minute spre a ajunge la locuința doctorului Todo.

După ce studiară harta topografică a acelui cartier, Ravizza se îndreptă fără ezitare către strada indicată de japonez. Ajunseră la numărul 289.

Săriră jos odată, Marius și Raimondo.

Jean Bart rămăsese de pază la mașină spre a fi gata de plecare dacă ar fi fost nevoie.

Ravizza avea o scrisoare din partea lui Yan-Si, către Todo, în care se ordona acestuia să dea drumul celor două captive, pentru care urma să libereze o chitanță ca și când ar fi fost vorba de bani. Dar de cu seară, în acea casă, se petrecuseră lucruri ciudate.

Dimineața, policemenul de serviciu fusese mirat văzând poarta deschisă, deși era așa de devreme.

Intră în grădină și găsi deschisă și ușa de la casă.

Aceasta era absolut pustie. Dar nici o urmă de jefuire. Totul era la locul său și polițistul crezu că locatarii lipsesc pentru puțin timp.

Dar, mirat că oamenii plecaseră lăsând totul deschis în urma lor, închise toate ușile cu clanța și așteptă în fața casei întoarcerea locatarilor.

Natural, nimeni nu apăru toată ziua.

Pe la șase seara, când își termină serviciul, polițistul încue ușile cu cheia și duse cheile la cel mai apropiat post de poliție.

Comisarul, nu mai puțin mirat de acest lucru, dădu cheile unui alt sergent de oraș care se postă de planton la intrarea locuinței.

Tocmai acesta se plimba în lung și în lat pe dinaintea casei, când Ravizza, după ce verificase numărul, trase inelul de bronz cu care era legată soneria interioară.

Polițistul se apropie repede și întrebă brusc :

— Domnule, ai venit să faci vizită locatarului de aci ?

— De sigur ! — răspunse inginerul, mirat de întrebare.

— Ei bine, nu e aci !

O presimțire dureroasă strânse inima căpitanului Vulturului Alb.

Se stăpâni și întrebă :

Polițistul dădu din umeri.

— Nu știu.

— Dar cum ?...

— Nu se știe. Nimeni nu poate ști ! Erați poate un prieten al domnului Not ?

Ravizza pricepu că doctorul Todo locuia sub un alt nume.

Răspunse zâmbind:

— De sigur! Sunt cel mai bun amic al lui. Mă mir ca a plecat fără să mă anunțe... Știa bine că venind la Londra, în noaptea asta, voi trece să-l salut...

— Ah! — făcu polițistul. — Când i-ați scris?

— Alaltăieri — răspunse inginerul.

— Ei bine, alaltă ieri era aci... Dar pe urmă... Cu cine am onoarea să vorbesc, domnule?

Și polițistul scoase un carnet.

— Colonelul Raimondi — răspunse Ravizza, schimbându-și numele.

—De naționalitate italiană, nu?

— Tocmai!

— Aveți vre-o carte de identitate?

— Nu. Nu fac decât o repede cursă cu automobilul meu; vin de la Portsmouth și mă duc la Douvres. Hârtiile mele sunt pe bordul yachtului emu care mă așteaptă la Douvres.

— Bine, bine, v'am întrebat așa numai. N'am nimic cu dv., și puteți călători liber unde vă place... Dar poate, dacă va fi în cazul acesta vorba de vre-un delict, mărturia dv. ar putea fi prețioasă.

— Bine, dacă va fi nevoie voi telegrafia la Douvres... Dar de ce delict ar putea fi vorba?

După îngrijorarea cu care spusese ultimele cuvinte, polițistul înțelese că convorbitorul său era un adevărat amic al dispărutului.

— Avea și două fete cu el, sir Not. Au dispărut și dânsele?

— Se înțelege, de vreme ce casa e goală de douăzeci și patru de ore...

Și polițistul povesti nitâmplarea.

Ravizza nu se gândi nici o clipă să informeze poliția de realitatea lucrurilor.

Dacă Todo dispăruse, de voia sa, de sigur că trebuia să se fi ascuns bine.

Poliția ar fi făcut să se piardă un timp prețios.

Ravizza zise polițistului:

— Ei bine! îmi pare foarte rău că nu l'am găsit. Mâine dimineață trebue să fie la Douvres. Dacă pot fi de folos, adresa mea acolo este la Hotel Cecil și la Paris, Grand Hotel.

Polițistul scrise aceste adrese în carnetul său.

— Dacă amicul meu Not e în voiaj sau se înapoiază, îmi va scrie. Dacă doamne ferește! i se va fi întâmplat ceva voi citi gazetele... Adio, domnule!

— Voiaj bun, domnule colonel!

Ravizza se sui în mașină și se pierdu în noapte.

Eșiră din Londra, oprindu-se pe o șosea pustie, în plin câmp.

— Ce credeți? — întrebă îngrijorat Ravizza.

— Părerea noastră — răspunse Raimondo care în timpul lipsei inginerului discutase cu ceilalți — e că că intrăm în oraș prin altă parte, să tragem la un hotel până noaptea viitorae când vom regăsi Vulturul Alb și vom lua noui dispozițiuni.

„La Londra, traverstiți, spre a nu fi recunoscuți de acel polițist, vom începe cercetările.

„Doctorul Todo nu va fi putut eși din oraș fără urme.

„Era însoțit de patru persoane dintre care două cam rebele.

„E greu de ascuns asemenea însoțitori.

„Ne mai având Vulturul Negru la dispoziția sa, doctorul Todo nu a fugit ci s'a ascuns numai, din motive necunoscute până acum de noi.

— Și eu cred la fel! — conchise ingirenul.

Se înapoiară la Londra și intrară în inima orașului.

Spre trei dimineața ajunseră la Palace Hotel. Automobilul fu băgat într'o remiză a cărei chee o luă Ravizza; câte și patru se duseră la culcare.

Ravizza avea o constituție de fer. Se sculă la șase dimineața, își făcu toaleta, răzându-și mustățile și făcându-se de nerecunoscut.

Iși aruncă ochii prin jurnale dar nu găsi nimic la fapte diverse. Poate din prudență, poliția nu anunțase nimic.

Indispus, tocmai vrea să se ridice să sune, când îi dădu prin gând să se mai uite prin anunțuri.

Deodată, în Pall-Mall Gazette văzu:

Domnului Ravizza.

„E rugat, dacă vrea să găsească ce caută, să scrie la poștă, la stația centrală, punând ca adresă cifra exactă a vârstei sale, inițialele celor trei nume G. și numărul exact al cercurilor inelului pe care îl are pe deget. I se va lăsa o adresă dacă va da o recompensă".

Ravizza crezu că înebunește de fericire.

Nu mai era nici-o îndoială: va găsi pe Ginevra!

Intr'adevăr cifrele inițiale indicate în jurnal nu erau cunoscute de cât de el și de fica sa.

Oare ea îl anunțase?

In ce fel?

Așa dar era liberă! Sau avea la dispoziția sa o persoană de încredere care îi ușura mijloacele de a fi regăsită de tatăl ei!

Se uită și în celelalte jurnale.

In toate se găseau aceiaș publicație.

Apăsă pe butonul soneriei cu nervozitate.

— Spune prietenilor că îi aștept! ordonă el cameristului

După puțin timp, cei trei cercetași intrară în odaie.

Căpitanul luă un jurnal și le arătă.

Cercetașii fură tot așa de emoționați ca și ei.

— Trebue să-i scrim imediat. Și Ravizza scrise următoarele:

„Scumpa mea Ginevra,

„In fine te regăsesc. Sunt la Palace-Hotel din Londra sub numele de John Willis. Unde ești? Scrie-mi imediat; înebunesc de bucurie.

Tatăl tău"

Indoi foaia de hârtie o puse într'un plic și scrise adresa

45. G. B. L. Londra 7
Poste-restante

— Să luăm un automobil și să mergem imediat s'o ducem la oficiul central, pentru ca persoana s'o aibă cât mai repede.

— Da — zise Raimondo — și propun să stăm aproape de ghișeu spre a vedea persoana care va lua scrisoarea.

— Poate să fie chiar Ginevra ?

— E posibil, dar puțin probabil — răspunse Marius. — In orice caz trebue să fie acompaniată de oarece acel care o ține secfestrată se teme de vre-o răpire.

— Noi vă urmăm de departe — adăogă Jean Bart — gata să intervenim la cel mai mic semn.

Marius eși un moment spre a lua revolverele electrice pe care le băgară fiecare în buzunar.

Când tânărul se înapoie, inginerul, acompaniat de el, scoborâ scara hotelului fără să atragă prea mult atenția.

CAPITOLUL IV

AVENTURA EXTRAORDINARA

După un sfert de oră, Ravizza şi Marius coborâră la Oficiul Central. Văzură pe tovarăşi la o mică distanţă.

Intrară câte şi patru, pe două uşi diferite.

Ravizza se duse şi depuse scrisoarea în cutia poştală.

Apoi cercetă ghişeul poste-restante şi se aşeză cu Marius aşa ca să vadă toate persoanele care s'ar fi prezentat acolo.

Se aşezară la o masă prefăcându-se că scriu o scrisoare.

Marius pândea ca un copoi. La câţiva paşi, Raimondo şi Jean Bart aveau aerul că aşteaptă pe cineva, dar în realitate priveau cu coada ochiului pe ceilalţi doi.

— Marius — murmură Ravizza — eu voi privi figurile persoanelor şi tu scrisorile ce li se vor da.

„Poţi să le vezi bine de aci ?

— Foarte bine.

— Adu-ţi aminte că plicul meu este pătrat, mic, şi se poate uşor distinge de celelalte.

— Nu ne rămâne de cât să urăm un lucru...

— Ce anume ?

— Să vină cineva să ridice scrisoarea.

„Poate să aşteptăm douăzeci şi patru de ore !

— Dacă nu se ridică azi, venim şi mâine... Speranţa reuşitei şi certitudinea ei îmi dă multă răbdare.

Trecu o oră...

Multe persoane se prezentară să ridice corespondenţa.

Dar nici una nu fu recunoscută de Ravizza şi nimeni nu ridică o scrisoare asemănătoare cu a sa.

Marius ridicând deodată ochii, văzu pe Raimondo făcând un semn.

— E ceva nou, căpitane! — murmură.

„Raimondo mă chiamă.

— Eșiți din oficiu: Raimondo va vedea și vă va urma. Eu sunt de ajuns spre a supraveghia ghișeul.

Milanezul eși, imitat de Raimondo.

Câteva minute după, se înapoie în timp ce Romanul cu un aer distrat venea lângă Jean Bart.

Lombardul murmură:

— Nu suntem singurii care supraveghează ghișeul.

— Ce spui?

— Dar e natural! Anunțul va fi căzut sub ochii și a altor persoane pe care le interesează afacerea...

— Dar aceștia nu pot fi decât doctorul Todo și complicii săi...

— De sigur! cea ce dovedește că domnișoara Ginevra a fugit și că și doctorul Todo o caută.

Ravizza fu emoționat.

— Dacă am putea să punem mâna pe Todo în acelaș timp când vom găsi pe Ginevra!

— Se prea poate. In orice caz supravegheați pe individul acela, la a doua masă pe stânga... lângă omulețul acela slab...

— Il văd.

— Observați-l. Raimondo i-a descoperit manejul. Observați-l cât timp se apropie cineva de ghișeu. Iată, de exemplu...

O doamnă veni în răstimp.

In vreme ce Marius o aștepta, spre a vedea ce plic primește, Ravizza privi pe individ.

— Poate nu e decât o coincidență — zise inginerul. — Acest om are un scop identic cu al nostru.

Dar e imposibil ca el să recunoască plicul meu căci nu-l cunoaște...

— Dar, dar se vede că speră să recunoască persoana care va lua scrisoarea. .Dacă Ginevra a evadat, sunt sigur că are complici.

„Acești complici sunt cunoscuți de Todo și tovarășii

— Să așteptăm. Raimondo supraveghează pe tip

— Da.

— Atunci atenție la ghișeu.

Un om de statură înaltă, elegant, își sprijini coatele pe balustradă.

Dădu impiegatului o foae de hârtie, cu adresa, de sigur, a scrisoarei cerute.

Funcționarul cercetă un moment. Apoi aruncă pe ghișeu faimosul plic...

— E al meu! — murmură Ravizza.

— Da. Să-l urmărim.

— Ce facem Raimondo?

— Du-te drept la tipul care s'a ridicat...

Na! Omul ne este cunoscut.

— Aidem. Fă un semn lui Jean Bart să nu-l piardă din vedere.

— Se înțelege.

Omul puse scrisoarea în buzunar și eși repede.

Ravizza și Marius îl urmăriră; în timp ce omulețul supraveghetor, văzându-i, înțelese că va avea de a face cu ei.

Un automobil aștepta pe gentleman care sări în el.

Inginerul și cercetașul nu avură timpul decât să oprească un altul, dând ordin să-l urmeze.

Traversară astfel străzi și șosele din Londra. După o jumătate de oră, primul automobil se opri.

Gentlemenul scobori și sună la o casă aristorcatică.

Ravizza nu ezită.

Se apropie de el și zise:

— Domnule...

— Domnule?

— Ați luat de la poștă o scrisoare...

— ?!

— O scrisoare pe care am scris-o eu!

— Așa dar sunteți...

— Ravizza..

Figura gentlemenului avu o expresie de intensă bucurie.

— Ah! domnule! d-ta ești...

O detunătură îi tăe vorba...

Se clătină, bătu aerul cu brațele, se roti și căzu ca o massă, cu fruntea însângerată.

Un strigăt ajunse la urechea celor doi italieni împietriți;

— Atenție, căpitane!

Se auzi a doua detunătură. Un glonț trecu pe la urechea lui Ravizza. Se întoarse brusc.

Văzu pe omulețul care se sbătea între brațele lui Raimondo: acela strângea încă în mână un revolver.

La doi pași de acolo, Jean Bart ținea sub genunchi pe un alt individ care avea și el un revolver.

In acel moment o trupă de polițiști apăru deodată de după un colț de casă: alergau cât puteau urmați de patru automobile închise.

Atunci se întâmplă ceva ne mai văzut.

Unii din aceștia săriră pe Ravizza și Marius, punându-le cătușe și vârându-le în gură o pară de cauciuc, asvârlindu-i apoi într'un automobil.

Alții socotociră pe gentlemenul muribund, luându-i toate hârtiile ce le găsiră în portofoliul lui.

Alții se aruncară pe Raimondo și Jean Bart.

Numai Raimondo singur fu prins de oare ce Jean Bart reuși să fugă.

Alții, în fine, alergară la ușa casei care se deschisese, intrară repede, traseră câte-va focuri de revolver, probabil contra servitorilor, și reapăru având în brațe două femei.

Una, leșinată, era Ginevra. Cealaltă, Floare de Lotus, mușca mâna care o ținea.

Fură aruncate amândouă în două automobile diferite. Se auzi un fluerat.

Polițiștii și omulețul slab prins de Raimondo se aruncară în automobil și sub ochii mirați ai spectatorilor, cele patru automobile dispărură în patru direcții deosebite.

Dar, când porniră bine, Ravizza și cei doi cercetași fură aruncați afară de agresorii lor, rostogolindu-se pe pământ.

Doi polițiști — adevărați de data asta, de oare ce se înțelege că ceilalți fusesră niște briganzi — liberară pe italieni conducându-i la postul de poliție unde fusese dus și omul ucis de agresorii necunoscuți.

După ce își sfârșiră depoziția lor, Ravizza și cei doi amici ai săi fură invitați să se țină la dispoziția autorităților.

Inapoiați la hotel, cu desperarea în suflet, de oare ce ambele prizoniere fuseseră răpite tocmai în momentul când urmau să fie liberate, ținură un consiliu împreună cu Jean Bart.

— Aș zice să ne înapoiem pe Vulturul Alb spre a supune la un nou interogator minuțios pe Yan-Si și Nom.

Poate vom putea afla ceva nou.

Ravizza scrise o scrisoare comisarului de poliție, explicându-i că motive urgente îl silesc să plece câte-va zile, dar că se va înapoia curând spre a ști rezultatul anchetei.

Reluară drumul periferiei, dar trebuiră să aștepte să se înopteze spre a se înapoia pe aeronavă.

Japonezii, interogați, nu putură da nici o explicație.

Erau foarte mirați de cele întâmplate.

Yan-Si adăugă, spre sfârșitul interogatorului:

— Nu înțeleg de loc de ce doctorul Todo a părăsit casa în care erau prizonierele.

„Sunt dispus să cred că aceste două au evadat și că ei s'au luat după dânsele.

Când cei doi japonezi fură trimeși în celulele lor, Raimondo vorbi la rândul său:

— Trebue să constatăm că cercetările poliției nu vor duce la nici un rezultat.

„Poliția londoneză are de afacе cu niște oameni care îi cunosc toate intențiile și care își iau precauțiile.

„Casa din mahala e goală acum; dar Jean Bart mi-a comunicat o presimțire a lui...

„Ia vorbește, Jean Bart!

— Presentimentul meu e că cineva se mai găsește în casă.

‚Eu am văzut, la eșire, că zidul de separație între sufragerie și salon este de o neobicnuită grosime...

„Am bănuit că o asemenea grosime închide în ea un ascunziș...

„N'am cum să explic, dar am impresia că e cineva în casă...

— Ei bine, să ne întoarcem acolo! — declară Raimondo. Căpitane, îmi permiți să lucrez singur? Când am avut norocul să capturăm pe Yan-Si, eram noi trei cu Zomba, dacă îți aduci aminte.

„Lasă și de data asta să vină și el cu noi, ori ce am întreprinde.

Inginerul aprobă bucuros, de și nu avea prea multă speranță.

Strângându-le mâna, le mărturisi toată admirația si încrederea ce o avea în ei.

— Când vreți să plecați?

— Acum chiar, cât e noapte.

Automobilul fu scos din ascunzătoarea sa, în timp ce cei trei cercetași se pregăteau.

CAPITOLUL V

EXPEDIŢIA NOCTURNA

Noaptea era propice unei astfel de expediţiuni, o noapte aşa de luminoasă că nici farurile dela automobil nu trebuiau aprinse.

Cu mare iuţeală, Ramondo se îndreptă spre casa singuratică unde doctorul Todo locuise cât-va timp cele două prizoniere.

Automobilul se opri la colţul unei străzi vecine.

Marius se duse înainte, în recunoaştere, Jean-Bart cu Zomba urmărindu-l. Ajunse la poartă fără să întâlnească pe nimeni.

Era închisă.

Zomba se pretă la obişnuita sa manevră şi în scurtă vreme toţi fură în grădină.

In acel moment, în vreme ce se îndreptau spre casă auziră un fluerat uşor, modulat special.

— E Raimondo — murmură Jean Bart.

Se înapoiară spre poartă.

Raimondo ţinea cu amândouă mâinile barele trecând capul printre ele.

— Ce e? — întrebă Marius.

Raimondo răspunse:

— Mi-am adus aminte că am văzut o uşe, în faţă e o mică uşe care dă într'o străduţă izolată.

„Mă veti găsi acolo, la eşire.

E mai sigur.

— Foarte bine!

Romanul se înapoie la mașină și ceilalți se înapoiară la locurile lor.

Constatară că una din ferestrele dela primul etaj avea perdelele trase.

— Zomba, sprijină-te de zid — ordonă Marius.

„Și tu Jean Bart, sări. De acolo vei arunca un laț.

Jean Bart într'o clipă sări pe umerii lui Zomba și de acolo la marginea ferestrii.

— Da.

Din fericire, aceasta nu era închisă.

Putu deci să sară în odaie.

Aprinse lampa electrică.

Odaia era într'o mare dezordine Patul desfăcut, o ușe deschisă pe o verandă.

Cercetașul, de grabă, legă lațul de un picior al patului geru și aruncă frânghia pe fereastră.

Tovarășii sosiră repede.

Parcurseră tot etajul fără să descopere nimic.

Coborâră la parter.

In timp ce coborau scara, se auzi o detunătură și geamul unei uși, în fundul coridorului, sbură în bucăți.

O umbră neagră, care eșisese din dosul unei portiere, la picioarele scării, fugi ca o nălucă.

Dar Zomba fu mai repede.

Ca un tigru sări asupra fantomei trântindu-l sub greutatea sa.

Deja două lămpi electrice și două revolvere se întindeau spre individul trântit jos, care rotea niște ochi speriați.

— Un japonez! — observă Jean Bart.

— Ințelegi italienește?

— Vorbește, diavole, dacă vrei să nu te ucidem!

Japonezul arătă că pricepuse și răspunse într'o italiană stricată:

Am stat trei ani la Roma.

— Bine! Ridică-te!

Fără să se teamă, lăsară armele jos.

Imprudență care putea fi fatală lui Jean Bart.

Japonezul, ridicându-se, întinse dreapta și trase.

Dar Zomba cu un pumn făcuse să devieze lovitura care isbi un perete.

— Trădătorule!

Marius îl izbi cu un pumn în față, în timp ce Jean Bart aprinse lumina în odaie; Zomba, după ce-i dădu japonezului câte-va palme peste față, îl dezarmă și legă burduf.

Jean Bart se duse să exploreze celelalte camere în vreme ce Marius început interogatorul.

— Cum te chiamă?

— Tion.

— Ești dispus să ne spui unde sunt Ginevra și Floarea de Lotus?

Omul ezită, apoi vorbi.

Dar Lombardul înțelese repede că minte.

Se hotărî să-l sperie.

— Te avertizez că dacă nu spui adevărul te tai cu acest cuțit ca pe un salam.

„Tot le vom găsi și fără ajutorul tău.

„Dacă te întreb e pentru a câștiga timp.

„Vrei să vorbești sau nu?

Și cu vârful cuțitului crestă ușor obrazul stâng al japonezului.

Acesta tresări și răspunse:

— Vă jur că nu voi minți.

— Unde sunt fetele? Ce s'a întâmplat aci?

— Când doctorul Todo a primit instrucțiunile lui Yan-Si care era în Japonia, făcu așa ca să zădărnicească ori ce evaziune

„Dar Floarea de Lotus, mi-a pus un narcotic în băutură și când doctorul Todo s'a înapoiat și a reușit să mă deștepte, fetele pe care le păzeam dispăruseră.

„Todo făcu apel la toți tovarășii noștri.

„Nu întârziarăm să descoperim ascunzătoarea fetelor.

„Dar intervenții strine ne siliră să folosim violența.

„Ne-am travestit în patru polițiști automobiliști... restul îl știți...

— Da. Continuă!

— Când fetele au fost prinse de noi, doctorul a plecat cu ele pe un aeroport unde avem avioane cu motor electric, care pot sta în aer și o lună, grație provizoriilor moderne ce le au.

„Cred deci că toți trei sunt acum pe bordul unui asemenea avion.

— In ce direcție s'a dus?

— Spre Australia.

— De ce?

— De oare ce acolo avem o minunată organizație care va face imposibilă ori ce încercare a tatălui Ginevei...

— Doctorul Todo știe ce i s'a întâmplat lui Yan-Si?

— De sigur. O radiogramă din Japonia l'a înștiințat.

„De aceia pleacă în Australia unde se crede mai în siguranță...

— Lucrurile încep să se clarifice.

— Va să zică pentru a regăsi pe domnișoara Ginevra și pe Floare de Lotus trebue să mergem într'acolo? Suntem gata s'o facem!

— Cu mine ce faceți?

— Dragul meu. Tu aparții unuia care va face ce va vrea cu tine. Noi suntem numai colaboratorii lui. Acela e tatăl Ginevrei.

Japonezul păru puțin asigurat de aceste vorbe.

Marius nu-i lăsă timp să se răsgândească.

— Cum de te afli aci? — reluă.

Ce făceai?

—Eram însărcinat să adun toate hârtiile și obiectele de pre pe care doctorul le-a lăsat în graba sa.

— Bine. Bine. Toate aceste lucruri le vei căuta acum, în fața noastră.

„Poate ne va folosi la ceva!

„Zomba, ai grije de acest individ!

In curând pe umerii ascarului era valiza încărcată cu tot felul de lucruri.

Apoi eșiră cu toții, împreună cu prizonierul.

Ajunseră la locul fixat, unde îi aștepta Vulturul Alb. Luară loc în nacelă, automobilul fu urcat și el și se regăsiră în cabinetul de lucru al lui Ravizza.

CAPITOLUL VI

CATASTROFA

Auzind răspunsurile japonezului Ravizza dete ordinele necesare.

Vulturul Alb străbătu ca o nălucă Franța, Italia, Suezul, Arabia, Oceanu indian.

Cei trei cercetași și Zomba se pregăteau să debarce în continentul necunoscut pentru ei.

Intr'o dimineață, Zomba, care era de pază, semnală timonierului un punct negru care părea că plutește pe ocean.

Ravizza îl examină cu ochianul.

Era un aeroplan care sbura cu mare viteză, dar inferioară aceleia a aeronavei.

— Este acela pe care îl căutăm? — întrebă Raimondo.

— Poate. Altfel aș fi desperat de atâtea sforțări zadarnice — răspunse inginerul, căzând pe gânduri.

— Dacă am ataca avionul, ce se va întâmpla?

— Mii de pipe! — zise Marius. Suntem în grea dilemă de oare ce nu putem sdrobi aeroplanul fără să ucidem pasagerii!

„Trebue să-l capturăm!

— Eu aș zice să urmărim avionul până se va găsi deasupra Continentului.

„Acolo, îl vom sili să ateriseze.

„Odată pe pământ, ne va fi mai ușor să-l capturăm.

„Nu trebue însă să luptăm, căci doctorul Todo, care nu e un mielușel, poate fi feroce în caz de pericol extrem...

Dar se auziră atunci o serie de detunături.

In loc să fugă, avionul se apropiase de aeronavă și trăgea în ea.

— Ia uită-te, păsărica, s'a luat la luptă cu vulturul!

— Tactica aceasta mă îngrijorează. Dacă doctorul Todo îndrăsnește să facă acest lucru, însemnează că știe de ce!

— In ce fel?

— De sigur are vre-un tun capabil să nimicească aeronava.

Se auzi o formidabilă explozie.

Toți fură răsturnați pe jos și Bontempi apăru în capul scării strigând:

— Suntem loviți. Cădem!

Un freamăt de oțel răsuna peste tot; simțeai că ești într'un ascensor care coboară vertiginos.

Ravizza nu-și pierdu sângele rece.

— Deschideți aripele! Căderea se va încetini. Repede! Pe platformă!

Un spectacol extraordinar li se înfățișe ochilor.

Aeroplanul era acum deasupra Vulturului Alb, aruncând proectile care nemereau ușor uriașa țintă.

Aeronava cădea din ce în ce mai încet.

Totul nu era pierdut.

Ravizza strigă însfârșit:

— O carabină electrică!

I se dete formidabila armă.

Avionul era acum la nivelul aeronavei, dându-i târcoale. Ravizza ochi capul și spatele pilotului.

Se gândea:

— Aeroplanul, având un stabilizator automat va cădea pe pământ sau în apă fără să se sfarăme.

„Și noi vom cădea, dar ca o parașută, fără să ne facem vre-un rău.

Cu inima bătând puternic cei trei cercetași așteptară

Se auzi o detunătură seacă.

Văzură pe pilotul aeroplanului căzând de pe scaun.

Aeroplanul, ca o jucărie de copil, cădea când pe o aripă când pe cealaltă.

Aeronava cădea și ea repede.

Văzură sub dânsa, o plaje nisipoasă, de oparte și de alta valurile furioase ale oceanului.

Ravizza nu se uita decât la avion.

Personalul de pe aeronavă făcea tot ce putea spre a preveni o prea brutală atingere cu pământul.

Dar căderea fu mai violentă de cât se așteptau.

O trosnitură groaznică se auzi și cei trei cercetași simțiră o lovitură ca și cum massa de aer ar fi devenit un corp solid.

Leșinară.

Primul care își recăpătă simțurile fu Zomba.

Cât timp dură ? Nu putu să știe.

Se uită împrejur și nu văzu pe cercetași.

Se văzu lungit pe nisip.

Se sculă puțin amețit, și alergă spre niște dune.

Cei trei cercetași erau acolo.

Avu bucuria să audă vocea milanezului:

— Mii de pipe! Afurisită afacere! Ce s'au făcut ceilalți.

— Dar aeronava ?

— Ravizza, Ginevra ?

Curând însă oceanul svârlea pe plaje corpurile neînsuflețite ale lui Ravizza, Bontempi și Yani-Si.

Ceva mai sus, găsiră aeroplanul complet sfărâmat cu patru cadavre, două femei și doi bărbați...

— Ce destin îngrozitor avu sărmanul Ravizza... zise Marius.

„Trebue acum să activăm. Iată-ne aruncați într'un ținut necunoscut; Jean Bart, tu vei găsi poate, printre rămășițele aeronavei hărțile și instrumentele necesare...

Scotociră printre imensele fragmente ale Vulturului Alb, unde dădură de numeroase cadavre.

Găsiră, după sforțări imense, arme, muniții, haine, rufărie și multe provizii. Jean Bart găsi hărți geografice, busolă, binocluri, iar Zomba o minunată bucătărie portativă.

Aceste investigații le luară câteva zile.

Planul aeronavei nu-l mai gasiră. Era deacum pierdut cu inventatorul său!

După o săptămână, strânși la olaltă, bine echipați, strigară :

— Acum! Inainte cercetași!

Tinerețea lor le dădea iarăș aripi noi si îi ducea spre alte aventuri...!

Citiți urmarea în fascicula No. 63 a
CELOR TREI CERCETAȘI
care apare Sâmbătă 16 Decembrie
Triumful celor trei

Din „CEI TREI CERCETAŞI“

au apărut până acum:

No.

1 La voia întâmplării
2 Braț de sânge
3 Țara groazei
4 Boturile roșii
5 Lupta dela Kasba
6 Cecul de 5 Milioane
7 Rebelii din țara apașilor
8 Misterul Lacului Sacru
9 Cecul de foc
10 Vâltorile Cataractei
11 Lupta navală
12 Diverșii asasini
13 Goeleta fatală
14 Pluta rătăcită
15 Jungla tragică
16 Secta ștrangulatorilor
17 Pirații din Tonkin
18 Pagoda însuflețită
19 Mina rătăcită
20 Conspirația indușilor
21 Creatorul de monștri
22 Tezaurul ocnașilor
23 Ultimul deportat
24 Tunelul inferna
25 Un „Palace“ in ghețari
26 Insula Paștelui
27 „Glasul din stancă“
28 Prizoniera Patagonilor
29 Strâmtoarea Magellan
30 Demonul Pampasului
31 Calul instelat

No.

32 Răsbunarea lui Icarahy
33 Revanșa Cercetașilor
34 Misterul măștii roșii
35 Taurul furios
36 Mortul viu
37 Caravana blestemată
38 Deșertul Camapuan
39 Diamantul furat
40 Pădurea misterioasă
41 Saltul morții
42 Câmpul morții
43 Jefuitorii din Peru
44 Cele 3 capete in zăpadă
45 Groaza Siberiană
46 Pelerindele negre
47 Sania infernală
48 Mașina de tăiat capete
49 Tango-ul lui Zomba
50 Atacul aerian
51 Templul misterios
52 Cascada fără fund
53 Pigmeii infometați
54 Pădurea in flăcări
55 Elefantul albastru
56 Cursa sângeroasă
57 Pământul tremură
58 Misterul lacului
59 Fluviul blestemat
60 Regele furtunilor
61 Trădătorul demascat

La „CEI TREI CERCETAŞI“ se pot face abonamente în felul următor:

Pentru 10 numere 45 lei
„ 20 „ 80 „
„ 30 „ 120 „

BIBLIOTECA PUNCĂREA EMIL PERSONALĂ

Costul abonamentelor se trimite prin mandat poștal sau se achită la ghișeele ziarului Universul.

16 Pagini EXEMPLARUL în ţară 3 Lei în străinătate 6 Lei 16 Pagini

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTAMÂNAL SÂMBĂTA

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI